

AMY LE FEUVRE

ODAIA
SECRETĂ

Traducere din limba engleză
Diana Stănciulescu

editura
Σοφία

București

CAPITOLUL I

Când altcineva îți ia locul

*„Anevoie răbdăm
greutățile ce vin de la oameni.”
(J. Ingelow)*

Copertă și ilustrații: Ovidiu Gliga

Traducere după originalul în limba engleză: Amy Le Feuvre,
The Carved Cupboard, 1899.

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LE FEUVRE, AMY

Odaia secretă / Amy Le Feuvre; trad. din lb. engleză: Diana
Stănciulescu – București: Editura Sophia, 2021
ISBN 978-973-136-805-4

I. Stănciulescu, Diana (trad.)

821.111

Într-una dintre piețele liniștite ale Londrei, într-un salon, focul din cămin răspânda o lumină caldă. Mobilierul din încăperea părea foarte primitiv, iar în jurul mesei mici și joase erau așezate patru tinere. Agatha Dane, cea mai mare dintre ele, se rezemase de spătarul scaunului, cu o ușoară stupefacție pe chipul de obicei senin. Scundă și mai degrabă plinuță, fără a se pretinde frumoasă, avea totuși ceva foarte atrăgător prin înfățișarea ei deschisă și luminoasă. Era genul de om spre care mulți se îndreptau firesc în căutare de ajutor și alinare.

Gwendoline, care stătea lângă ea și vorbea cel mai mult, era înaltă, subțire, frumoasă, cu ochii căprui închis, care când vorbea scânteiau și licăreau plini de însuflețire, iar ținuta ei semeță le

făcea pe multe dintre cunoștințele lor să o eticheteze drept „cam mândră”.

Cu un aer absent, Clare se juca întruna cu ceașca și lingurița. Asculta ce se vorbea, din când în când mai intervenea puțin, dar se vedea că gândurile o tot poartă în altă parte. Hotărârea care întotdeauna se citea din prima clipă pe chipul lui Gwendoline lui Clare îi era străină; farmecul ei stătea, poate, tocmai în felul cum se perindau pe chipul ei expresii dintre cele mai diferite, ușor de citit pentru cei care o cunoșteau. Ochii ei, de un albastru închis, aveau mereu un aer melancolic, purtând un fel de dor pe care aștepta să-l împlinească; acest fel de a fi, mereu visătoare, le făcea adesea pe prietenele ei să se întrebe dacă gândurile ei părăseau vreodată orizontul reveriilor.

Elfrida ședea pe covorașul din fața căminului și părul ei auriu strălucea minunat la lumina focului. Ea era cea mai tânără și cea mai frumoasă dintre toate patru și se întorsese din Germania chiar în ziua aceea. Asaltul întrebărilor ei le făcea pe celelalte să zăbovească atât la pauza de ceai.

– Dar eu nu înțeleg! spuse ea, ușor nerăbdătoare. Nu înțeleg cum de a ajuns vărul James aici?! Mătușa Mildred nu era deloc atașată de el. Anul trecut, când eram acasă, zicea că este un neisprăvit fără pereche și că nu vine în vizită decât ca să-și rezolve cheltuielile pentru întreținerea casei. Ca acum să mă întorc și să aflu că mă-

tușa noastră dragă s-a prăpădit, iar el s-a înstăpănit peste casa noastră, gata să ne și azvârle pe străzi, din câte îmi spuneți! Mătușa Mildred mereu ne spunea că nu vom duce grija zilei de mâine după moartea ei...

– Nici nu vom duce grija zilei de mâine, șopti Agatha, fiindcă ne-a lăsat fiecăreia câte o moștenire, încât să nu trăim cu spaima zilei de mâine.

– Dar nu ne-a lăsat și Dane Hall? Mereu zicea că ne-o lasă nouă.

– Nu. După ce a venit James, s-a întocmit un codicil la testament.

– Dar ce bine s-a descurcat! remarcă Gwendoline cu un ton disprețuitor. Când a aflat că s-a îmbolnăvit mătușa, a venit imediat și s-a instalat în camera de lângă odaia ei. Clare a fost plecată, însă eu și Agatha, din clipa când a pășit el aici, am fost pur și simplu înlăturate din preajma bolnavei. A adus o asistentă calificată, zicea că Agatha, probabil, e frântă de oboseală și trebuie să se odihnească. Apoi i-a spus Bunei că este prea bătrână și cu vederea slabă încât să fie lăsată singură cu stăpâna ei. Cât a plâns Buna și încă mai plânge din cauza asta! A profitat apoi de starea de slăbiciune a mătușii Mildred și a tot roit în jurul ei, umplând-o de griji și de vorbe dulci, până a scris acest codicil nedrept. Nedrept, dar în favoarea lui, se înțelege! Nu cred că biata mătușa noastră mai știa ce face... Iar acum va trebui să ne găsim altă casă. Să-l văd eu cum se bucură

de proprietățile astea dobândite pe nedrept! Îl... îl detest!

– Deci încotro o apucăm?

Agatha își îndreptă ținuta și spuse calm:

– Păi deja am discutat un pic lucrurile astea. Putem să trăim fiecare separat, dacă vrem, căci suntem toate majore și fiecare are aproximativ o sută de lire pe an, la care se adaugă suma ce ne revine după vânzarea casei.

– A, deci moștenim casa? Atunci de ce nu putem locui aici în continuare?

– Contractul de închiriere expiră anul acesta și nu avem un venit suficient de mare să facem față de aici încolo. Frieda, gândește-te și tu, o casă de genul ăsta în Londra îi aduce la sapă de lemn pe cei cu venituri mai modeste! Tare mi-aș dori să locuim împreună într-o casă undeva, fie și la țară! Dar sigur că nu voi încerca să vă influențez să fiți de aceeași părere dacă vă doriți altceva.

– O reședință pentru domnișoare bătrâne! Sau, să zicem, pentru niște femei singure, nu? Prea bine nu sună să ne îngropăm viețile undeva la țară, zise Frieda cu o oarecare îndoială.

Apoi interveni Gwen:

– Stai puțin, Clare se va căsători curând dacă e deșteaptă. Doi ani de logodnă sunt sigură că sunt suficienți încât să fie până și ea cu conștiința împăcată!

Clare se îmbujoră puțin.

– Hugh trebuie să plece în Africa, într-o misiune de recunoaștere. Abia după aceea putem să ne căsătorim. Și el, și eu suntem de aceeași părere!

– Gwen, cum ți se pare varianta de a ne muta la țară? o întrebă Frieda.

– Bună, mi se pare bună. Personal, sunt sătulă de oraș! O viață la marginea orașului ar fi insuportabilă, iar noi avem destule resurse ca să nu ne plafonăm la țară.

Frieda oftă.

– Nu știi cum se face, dar abia așteptam să revin în Londra. După ce mi-am terminat studiile, m-am mutat în Germania și am rămas acolo să fac muzică. Și la ce îmi folosește? Îmi voi pierde exercițiul.

Agatha o întrebă cu toată deschiderea:

– Poate vrei să mai locuiești o vreme în Londra? Nu ne este greu să găsim o familie respectabilă la care să stai cu chirie.

– Nu, vreau să vin cu voi, să văd cum ne acomodăm. Bănuiesc că nu ne alungă el din Londra pentru totdeauna... Cred că ni se va permite să venim și să stăm uneori pentru perioade scurte de timp, nu-i așa?

– Da, cred că da. Noi încă nu ne-am hotărât unde să ne stabilim, dar ne-am uitat pe listele mai multor agenții imobiliare, iar Gwen, ca de obicei, este plină de scenarii și variante.

– Ce v-ați face voi fără mine? zise Gwen râzând. Dacă ar fi vorba doar de mine, cel mai

mult mi-ar plăcea o caravană sau o casă-plutiitoare. Dar nu tuturor ni se potrivește așa ceva.

– Mie nu, spuse Clare cu o mică grimasă.

– Of, ce păcat! exclamă Frieda sărind în picioare și făcând câteva ture în jurul mesei, să-și domolească elanul dinainte. Cum a putut vărul James să se poarte atât de mârșav?! Nu se poate contesta acest testament? Nu-i putem intenta proces?

– Ar fi în zadar. Nu putem dovedi nimic. E bărbat și toată viața ne-a invidiat pentru cum am dus-o. Acum, soarta i-a surâs și e tare mândru de prosperitatea de care se bucură. Nu degeaba îl cheamă James¹, adică Iacov², tare se bucură că i-a luat locul altuia! zise Gwen.

– Te rog, vrei să-mi dai o ceașcă de ceai?

Gwen tresări la această rugămintă care îi deturnă imediat pornirea, iar Frieda se opri din mersul ei prin cameră și se întoarse, cu un aer provocator, către cel care venise nepoftit.

Domnul James Dane părea un om liniștit, în jur de patruzeci de ani, îmbrăcat foarte dichisit. Se așeză absolut impasibil în mijlocul grupului, iar Agatha îi turnă o ceașcă de ceai și i-o oferă.

– Se pare că am întrerupt o discuție foarte în-suflețită, zise el pe un ton politicos. Bănuiesc că faceți planuri pentru viitor. Aici nu prea se poate să rămâneți, se înțelege. Să îmi spuneți dacă do-

¹James este o variantă a lui Jacob (Iacov) (*n. trad.*).

²V. *Facerea* 27, 18-23, dar și 25, 32-33 (*n. trad.*).

riți cumva să mă ocup de vânzare în locul vostru. Doar o săptămână mai rămân în Londra.

– Domnul Watkins se ocupă de tot ce ne privește, mulțumim! răspunse încet Agatha.

– Bun, foarte bine... Vai, Frieda, nici nu mi-am dat seama că ești tu! Tocmai te-ai întors din Germania, nu-i așa? Se pare că ți-a prins bine, arăți sănătoasă și voioasă!

– Nu mă simt deloc așa, veni răspunsul ei fără ocolișuri. Nu pot spune că am primit vești bune la întoarcerea acasă!

– Păi nu, sigur că nu! Dar, așa cum spunea dimineață soția mea, voi, fetele, nu puteți avea decât amintiri foarte plăcute cu mătușa voastră iubită, care a făcut atâtea pentru voi cât a fost în viață! Îmi amintesc când v-ați întors toate din India, era atât de îngrijorată și nepregătită la gândul că va trebui să aibă grijă de patru orfane, iar mama i-a spus: „Lasă, Mildred, dacă tu ai bunătatea să le dai o creștere aleasă, mai târziu sigur vor reuși să facă ceva și să te scutească de sarcina de a le mai întreține.” Așa încât eu și soția mea am rămas tare mirați când voi ați considerat toate că locuința ei este casa voastră. Firește, sufletistă cum era mătușa noastră, se poate să fi insistat în sensul acesta. Numai că, în ziua de azi, tinerele sunt atât de independente și au o paletă atât de largă de posibilități pentru talentele lor, încât ne-am așteptat să primim vestea că vă veți întreține singure, după educația liberală pe care ați primit-o.

După micul lui discurs, se lăsă tăcerea. Apoi Gwen interveni pe un ton necrușător:

– James, dacă tot ți-ai atins obiectivul șederii tale aici, ai putea măcar să te arăți generos în ceea ce ne privește. Un lucru pentru care ai putea fi recunoscător este că nu ți-am cerut niciodată – și nici nu-ți vom cere așa ceva – să ne întreții tu!

Apoi ieși din cameră, închizând ușa cu o mișcare nu tocmai delicată. Domnul Dane zâmbi și întinse ceașca în semn că ar mai dori ceai, apoi se întoarse spre Clare.

– Bănuiesc că planurile tale de nuntă vor fi devansate puțin, nu-i așa? Când este ziua cea mare?

– Te anunț după ce o stabilim, veni răspunsul, mai mult șoptit.

– Clare, hai sus cu mine să o vedem pe Buna! zise Frieda în stilul ei impulsiv. Draga de ea, eu azi am venit și încă nu am văzut-o!

Tinerele ieșiră împreună și, oftând discret, Agatha se pregăti de o discuție privată cu vărul ei.

– Fetelor, văd că aveți toate o atitudine cam agresivă față de mine, nici nu-mi mai dau seama dacă ați primi sau nu un sfat din partea mea. Asemenea aere sunt o negliobie. Înțeleg dezamăgirea voastră că nu sunteți singurele moștenitoare ale mătușii noastre, dar nici nu ar fi trebuit să vă așteptați să fiți. Ea a regretat multă vreme testamentul acela scris în grabă, într-o vreme când era înduioșată de sărăcia în care vă găseați. Numai că, bucurându-se mereu de o sănătate

foarte bună, a tot amânat modificarea lui până când, din nefericire, s-a îmbolnăvit. Și unde vă gândiți să vă mutați?

– Nu ne-am decis încă.

– Ați mai primit vești de la fratele vostru? Se descurcă mai bine acum? E o mare greșală când un tânăr își închipuie că ar putea să-și facă un rost în Colonii, așa cum sunt ele în zilele noastre. Sper doar că nu vă veți pomeni cu el în grija voastră prea curând.

– Walter este foarte bine, mulțumim. Este exclus să se întoarcă în Anglia multă vreme de aici înainte.

– Mă gândeam dacă nu cumva v-ar plăcea să vă mutați în apropiere de Londra. Dețin în Hampstead o proprietate personală și aș putea să vă închiriez la un preț foarte rezonabil vila. Dar asta, sper că înțelegeți, doar pentru că aș vrea să vă ajut, pe cât îmi stă în putință.

La această precizare, Agatha nu se putu abține și zâmbi:

– Ești foarte amabil, dar ne-am decis să locuim la țară.

– Mă mir! Ați încercat vreodată să stați acolo iarna? Mă tem că vi se va părea imposibil. Și, nu uitați acest lucru, niște femei care nu se află sub protecția unui bărbat să mai stea și într-o zonă izolată... Există riscul de a fi jefuite. Dacă totuși vă mutați la țară, să aveți grijă să fie în apropierea altor case. Bun, acum trebuie să plec. Să le trans-

miți tuturor salutările mele. Îmi voi face timp curând să văd cum o mai duceți, iar, dacă vreți să mă căutați, știți unde mă găsiți. Helen, verișoara voastră, a plecat din Londra și în curând vom face o excursie împreună pe Continent¹.

Se ridică în picioare, îi strânse mâna foarte politic, iar, din clipa când ușa se închise în urma lui, Agatha alergă să le caute pe surorile ei.

Știa unde le va găsi. Într-o cămăruță de la capătul culoarului, dincolo de dormitoarele mai luxoase, adică acolo unde Buna obișnuia să ia ceaiul după-amiaza. Ea le purtase de grijă de când erau mititele, le adusese din India după moartea părinților lor și rămăsese de atunci în slujba mătușii lor – la început ca dădacă, iar mai târziu, după ce ele au crescut și nu au mai avut nevoie de îngrijirea ei, ca ajutor în gospodărie.

Acum îmbătrânise și reumatismul îi făcea viața foarte grea. Era un om vesel, deosebit de evlavios și avea o influență pozitivă asupra tuturor celor care o cunoșteau. Stabiliseră deja ca ea să meargă la un sanatoriu după vânzarea casei, iar mătușa surorilor Dane îi lăsase o mică moștenire, așa încât avea viitorul asigurat. Agatha deschise ușa, vizibil tulburată. O văzu pe bătrânică pe scaunul ei cu spetează, de lângă șemineu; Gwen și celelalte două surori se așezaseră în jurul ei și vorbeau fără rezerve despre cele petrecute jos.

¹Europa (*n. trad.*).

– Hai și tu, Agatha! A plecat?

– Da. Iar eu am venit la Buna după alinare. Urcam scările și-mi spuneam întruna: „Nu râvni după cel ce sporește în calea sa!” Dar tot e un chin să-l vezi ce mulțumit de sine este!

– Draga de tine! Dacă până și pe Agatha o deranjează, atunci sigur e ceva! Ia loc! Buna tocmai ne dojenea, acum va face și cu tine același lucru.